

Ο Άγιος νεομάρτυρας Αναστάσιος ο εκ Παραμυθίας

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Μάρτυς Αναστάσιος γεννήθηκε στην Παραμυθιά της Θεσπρωτίας περί τὸ ἔτος 1730. Ἦταν τὰ χρόνια τῆς σκληρῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, καὶ οἱ Ἕλληνες χριστιανοὶ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα. Ἐστεροῦντο τὴν προσωπικὴ τους ἐλευθερίαν καὶ δὲν ὄριζαν τίποτε, οὔτε τὰ σπίτια τους, οὔτε τὴν περιουσίαν τους, ἀκόμη οὔτε καὶ τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, τὶς συζύγους, τὶς ἀδελφές καὶ τὰ παιδιά τους.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἁγίου ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν σκλαβωμένη πατρίδα. Ἐλπιζε βάσιμα ὅτι κάποτε ὁ Πανάγαθος Θεός, θὰ ἔβλεπε τὸν πόνο καὶ θὰ ἄκουγε τὶς θερμὲς προσευχὲς τῶν ραγιάδων καὶ θὰ τοὺς χάριζε τὴν πολυπόθητην ἐλευθερίαν. Ἀκόμη, κρατοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ του, σὰν ἱερὰ εἰκονίσματα, τὶς μορφὲς τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀδελφῶν του, ποὺ προστάτευε ἀπὸ κάθε βεβήλωση τῶν ἀπίστων.

Μιά μέρα, καθώς βγήκε έξω στα χωράφια με την αδελφή του και άλλους χριστιανούς, για να εργασθούν, βρέθηκαν ξαφνικά μπροστά σε μία ομάδα νέων μουσουλμάνων με επικεφαλής τόν γιό του πασά, Μουσα. Όταν είδαν την ωραιότατη αδελφή του Αναστασίου κατελήφθησαν από μεγάλο πειρασμό και ὄρμησαν να την ἄρπάξουν με την βία και να την κακοποιήσουν. Μόλις ὁ Ἅγιος εἶδε τὶς κινήσεις τους καὶ διέγνωσε τὶς προθέσεις τους, ὄρμησε ἐναντίον τους, συνεπλάκη μαζί τους καὶ με την μεγάλη δύναμη ποὺ εἶχε, τοὺς ἐμπόδισε καὶ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὴν αδελφή του νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνο. Τὴν ἐνέργεια αὐτή, τὴν θεώρησαν πολὺ προσβλητικὴ οἱ Τοῦρκοι καὶ γι' αὐτὸ κατέφυγαν στὸν πασά καὶ τοῦ κατήγγειλαν τὸ γεγονὸς τελείως παραποιημένο, ὅτι, δηλαδή, ὁ Ἀναστάσιος χωρὶς αἰτία τοὺς ἐπετέθη, τοὺς ἐξύβρισε καὶ τοὺς ἐκτύπησε. Ἀκόμη, εἶπαν ψευδόμενοι, ὅτι σὲ κάποια στιγμή ὁ Ἀναστάσιος τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ ἀλλάξῃ πίστη καὶ νὰ γίνῃ μωαμεθανός.

Ὁ πασάς, πατέρας τοῦ Μουσα, διατάζει ἀμέσως νὰ συλλάβουν τὸν Ἀναστάσιο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν μπροστά του. Βλέποντας ἕνα λεβεντόκορμο καὶ πανέξυπνο παλικάρι, τὸ λυπήθηκε καὶ δὲν θέλησε νὰ τὸ βασανίσῃ καὶ νὰ τὸ θανάτωσῃ, ἐλπίζοντας ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν πίστη με διάφορα δελεάσματα καὶ ὑποσχέσεις. Τὸν φυλακίζει λοιπὸν προσωρινὰ καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα διατάζει, νὰ τὸν φέρουν μπροστά του γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

Μὲ προσποιητὴ ἡρεμία καὶ εὐγένεια προσπάθησε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του. «Κρίμα μπρὲ Ἀναστάση, ἐσὺ ἕνα τέτοιο παλικάρι με δύναμη, ἐξυπνάδα καὶ ὁμορφιά, νὰ μένης στὴ θέση τοῦ ραγιά. Ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ γίνῃς μεγάλος ἄρχοντας, με μεγάλα ἀξιώματα, με χρήματα καὶ ἀπολαύσεις στὸ Σαράϊ. Ἐγώ, δὲν στὸ κρίβω, σὲ συμπάθησα πολὺ καὶ θέλω νὰ σὲ βοηθήσω καὶ νὰ σὲ ἀναδείξω τρανὸ πασά μιὰν ἡμέρα. Ἀρκεῖ καὶ σὺ νὰ τὸ θέλῃς καὶ νὰ ἀλλάξῃς αὐτὲς τὶς παλιὲς καὶ καθυστερημένες ιδέες ποὺ ἔχεις. Νὰ ἀφήσῃς τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν θρησκεία τοῦ μεγάλου μας προφήτη Μωάμεθ. Τότε θὰ σὲ ντύσω με μετάξια καὶ θὰ σὲ στολίσω με χρυσαφικά. Καὶ ὅ,τι ζητήσῃς στὴ ζωὴ σου, θὰ τὸ ἔχῃς με τὸ παραπάνω».

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἔλεγε καὶ ὑποσχόταν ὁ πασάς στὸν Ἅγιο. Ἐκείνου ὅμως ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ ἦταν ἀνεβασμένα στὸν οὐρανό. Καὶ ὅσο ὁ πασάς τοῦ μιλοῦσε καὶ τοῦ ἔταζε διάφορα, αὐτὸς παρακαλοῦσε τὸν Χριστὸ νὰ τὸν στήριξῃ καὶ νὰ τὸν ἀξιώσῃ μέχρι τὸ τέλος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀγία χριστιανικὴ πίστη μπροστά στὸν πασά καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους.

Ὅταν ὁ πασάς τελείωσε τὰ ταξίματα καὶ τὶς ὑποσχέσεις του, ὁ ἅγιος με θάρρος καὶ γενναιότητα τοῦ ἀπάντησε: «Σὲ εὐχαριστῶ πασά μου γιὰ τὴν καλὴ σου διάθεση

καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ ὑπόσχεσαι νὰ μοῦ δώσης. Ἐγὼ ὅμως χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θὰ πεθάνω. Καὶ δὲν ἀλλάζω τὴν ἀγία πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς».

Βλέποντας τὴν γενναία καὶ ἄκαμπτη στάση τοῦ μάρτυρα ὁ πασᾶς, διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν καὶ νὰ τὸν βασανίζουν κάθε μέρα, μέχρι νὰ ἀλλάξη γνώμη καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστό. Ὁ μάρτυρας μέσα στὴν ὑγρὴ καὶ σκοτεινὴ φυλακὴ, αἰμόφυρτος καὶ καταπληγμένος στὸ σῶμα, προσευχόταν διαρκῶς στὸν Κύριο, νὰ τὸν ἐνισχύη στὸ μαρτύριό του μέχρι τὸ τέλος, καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἔστελνε ἐνίσχυση καὶ παρηγοριὰ μὲ τοὺς ἀγγέλους Του.

Ὁ γιὸς τοῦ πασᾶ, ὁ Μουσᾶς, ἦταν στὸ βάθος καλοπροαίρετος ἄνθρωπος καὶ πολὺ μετάνοιωσε, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ φθάσῃ ὁ Ἅγιος στὰ χέρια τοῦ σκληροῦ πατέρα του. Ζητώντας κάποια ἐξιλέωση καὶ ἀνακούφιση γιὰ τὴν ψυχὴ του, ἀπεφάσισε νὰ πάη κρυφὰ μιὰ μέρα στὴν φυλακὴ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἅγιο. Μπαίνοντας μέσα κρυφὰ καὶ πολὺ προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ καὶ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς, βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἓνα ἐξαίσιον θέαμα, ποὺ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο γιὰ τὴν συνέχεια τῆς ζωῆς του. Βλέπει δυὸ ὁλόφωτους ἀγγέλους νὰ στέκωνται κοντὰ στὸν μάρτυρα, νὰ τὸν ἐνισχύουν καὶ νὰ τὸν παρηγοροῦν, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγίου νὰ λάμπῃ ὁλόφωτο. Αὐτὴ ἡ ὁπτασία τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ, ὅτι κάτι πολὺ σπουδαῖο συμβαίνει μὲ τοὺς χριστιανούς, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν μάρτυρα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ. Ὁ Ἅγιος τοῦ ἐξήγησε τὴν ὁπτασία. Τοῦ εἶπε ὅτι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ συνοδεύουν πάντοτε καὶ σὲ κάθε βῆμα τοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς προστατεύουν. Ὁ Μουσᾶς ἐθαύμασε καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀναστάσιο νὰ τοῦ διδάξῃ τὴν χριστιανικὴ πίστιν, καὶ αὐτὸς τὸν κατήχησε.

Ὅταν, μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀναμονὴ μέσα σὲ πολλὰ μαρτύρια, εἶδε ὁ πασᾶς, ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν πείθεται καὶ δὲν ἀλλάζει γνώμη, διέταξε τὴν ἐκτέλεσή του μὲ ἀποκεφαλισμό. Στέλνει λοιπὸν ἓνα δῆμιον στὴν φυλακὴ καὶ ἀποκεφαλίζει τὸν ἅγιον μάρτυρα Ἀναστάσιο τὴν 18ην Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1850, καὶ ἐκθέτει τὸ ἅγιον λείψανό του, ἀπαγορεύοντας μὲ ποινὴ θανάτου τὸν ἐνταφιασμό του. Οἱ χριστιανοὶ ἔβλεπαν τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα νὰ μένῃ ἄσηπτο καὶ φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ τὸ λούζῃ τὴν νύχτα. Μιὰ μέρα ὅμως ἐμφανίζεται ὁ Ἅγιος στὸν ὕπνο τοῦ πασᾶ καὶ τὸν διατάσσει νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμό τοῦ ἁγίου λειψάνου. Ὁ πασᾶς φοβήθηκε καὶ διέταξε τὴν ταφὴ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου. Τότε παραλαμβάνουν τὸ ἅγιον σῶμα οἱ μοναχοὶ καὶ τὸ ἐνταφιάζουν σὲ μοναστήρι κοντὰ στὴν πόλιν.

Τὸ μαρτύριο καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἀγίου, ἔπαιξαν καθοριστικὸ ρόλο στὴν συνέχεια τῆς ζωῆς τοῦ Μουσᾶ. Ὁ ἴδιος πηγαίνει στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην. Καὶ ὁ Ἅγιος, σὲ ἐνύπνιο, τοῦ ἀποκαλύπτει, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ. Στὴν συνέχεια, λοιπόν, τῆς ζωῆς του, μετανοεῖ, βαπτίζεται στὴν Βενετία καὶ παίρνει τὸ ὄνομα Δημήτριος. Ἀκολούθως γίνεται μοναχὸς στὴν Κέρκυρα καὶ

παίρνει τὸ ὄνομα Δανιήλ, μεταβαίνει γιὰ ὑποθέσεις του στὴν Κωνσταντινούπολη, κατόπιν ἐπιστρέφει στὴν Κέρκυρα, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἡ φωτεινὴ ζωὴ καὶ ἡ θυσία τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου, ὁδήγησε τὸν Μουσᾶ καὶ πολλοὺς ἀλλόθρησκους στὸν Χριστό. Καὶ στήριξε τὴν πίστη τῶν ὀρθοδόξων ραγιαδῶν. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Παραμυθίας τὴν 18ην Νοεμβρίου. Στὴν Παραμυθιά ἔχει οἰκοδομηθῇ πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπῆς Ναός.